

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2007. gada 31. janvārī*

Lieta T-362/04,

Leonid Minin, dzīvojošs Telavivā [*Tel-Aviv*] (Izraēla), ko pārstāv T. Ballarino [*T. Ballarino*] un K. Bovio [*C. Bovio*], advokāti,

prasītājs,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv E. Montaguti [*E. Montaguti*], L. Vizadžo [*L. Visaggio*] un K. Brauns [*C. Brown*], pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Savienības Padome, ko sākotnēji pārstāvēja S. Markvarts [*S. Marquardt*] un F. Rudžeri Laderki [*F. Ruggeri Laderchi*], pēc tam S. Markvarts un A. Vitro [*A. Vitro*], pārstāvji,

* Tiesvedības valoda — itāļu.

un

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja R. Kodvela [*R. Caudwell*], pēc tam E. Dženkinsone [*E. Jenkinson*], pārstāves,

personas, kas iestājušās lietā,

kas sākotnēji bija par prasību atcelt Komisijas 2004. gada 22. jūnija Regulu (EK) Nr. 1149/2004, ar kuru groza Padomes Regulu (EK) Nr. 872/2004 par turpmākiem ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz Libēriju (OV L 222, 17. lpp.), un pēc tam par prasību daļēji atcelt Komisijas 2005. gada 9. jūnija Regulu (EK) Nr. 874/2005, ar kuru groza Padomes Regulu (EK) Nr. 872/2004 par turpmākiem ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz Libēriju (OV L 146, 5. lpp.).

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Pirungs [*J. Pirrung*], tiesneši N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*] un S. Papisavs [*S. Pappasavvas*], sekretārs H. Palasio Gonsales [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 13. septembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

- 1 Saskaņā ar Apvienoto Nāciju Statūtu, kas parakstīti 1945. gada 26. jūnijā Sanfrancisko (ASV), 24. panta 1. punktu Apvienoto Nāciju Organizācijas (ANO) dalībvalstis “uzliek Drošības padomei galveno atbildību par starptautiskā miera un drošības uzturēšanu un piekrīt, ka, pildot pienākumus, kas izriet no šīs atbildības, Drošības padome darbojas viņu vārdā”.
- 2 Saskaņā ar Apvienoto Nāciju Statūtu 25. pantu “[ANO] dalībvalstis piekrīt saskaņā ar šiem Statūtiem pakļauties Drošības padomes lēmumiem un tos pildīt”.
- 3 Atbilstoši Apvienoto Nāciju Statūtu 41. pantam:

“Drošības padome ir pilnvarota izlemt, kādi pasākumi, kuri nav saistīti ar bruņota spēka lietošanu, jāveic tās lēmumu īstenošanai, un tā var prasīt no organizācijas dalībvalstīm šo pasākumu izpildi. Pasākumi var ietvert pilnīgu vai daļēju ekonomisko sakaru, dzelzceļa, jūras, gaisa, pasta, telegrāfa, radio vai citu saziņas līdzekļu pārtraukšanu, kā arī diplomātisko attiecību pārtraukšanu.”

- 4 Atbilstoši Apvienoto Nāciju Statūtu 48. panta 2. punktam Drošības padomes lēmumus attiecībā uz starptautiskā miera un drošības uzturēšanu “Apvienoto Nāciju Dalībvalstis pilda tieši un ar attiecīgo starptautisko institūciju, kuru dalībvalstis tās ir, starpniecību”.

- 5 Saskaņā ar Apvienoto Nāciju Statūtu 103. pantu “gadījumā, ja Apvienoto Nāciju Dalībvalsts pienākumi saskaņā ar šiem Statūtiem izrādīsies pretrunā ar jebkāda cita starptautiska nolīguma pienākumiem, lielāks spēks ir pienākumiem, kas noteikti šajos Statūtos”.

- 6 Atbilstoši LES 11. panta 1. punktam:

“Savienība izstrādā un īsteno kopējo ārpolitiku un drošības politiku, kas aptver visas ārpolitikas un drošības politikas jomas, un tās mērķi ir:

- sargāt Savienības kopējās vērtības, pamatintereses, neatkarību un integritāti saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu principiem;

- visādi stiprināt Savienības drošību;

- saglabāt mieru un stiprināt starptautisko drošību saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu principiem [..].”

7 Saskaņā ar EKL 301. pantu:

“Ja kopēja nostāja vai kopīga rīcība, kas paredzēta saskaņā ar noteikumiem, kuri ietverti Līgumā par Eiropas Savienību un attiecas uz kopējo ārpolitiku un drošības politiku, paredz Kopienai daļēji vai pilnīgi pārtraukt vai sašaurināt ekonomiskās attiecības ar vienu vai vairākām trešām valstīm, Padome veic vajadzīgos steidzamos pasākumus. Padome pēc Komisijas priekšlikuma pieņem lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu.”

8 EKL 60. pants nosaka:

“1. Ja 301. pantā paredzētajos gadījumos izrādās vajadzīga Kopienas rīcība, Padome saskaņā ar 301. pantā paredzēto procedūru var veikt steidzamus pasākumus attiecībā uz kapitāla apriti un maksājumiem, kuri skar attiecīgās trešās valstis.

2. Neskarot 297. pantu un tikmēr, kamēr Padome nav veikusi pasākumus saskaņā ar 1. punktu, dalībvalsts nopietnu politisku iemeslu un steidzamības dēļ var veikt vienpusējus pasākumus pret trešām valstīm attiecībā uz kapitāla apriti un maksājumiem. Komisijai un pārējām dalībvalstīm šos pasākumus noteikti dara zināmus līdz to spēkā stāšanās dienai.

[..]”

- 9 Visbeidzot, EKL 295. pants noteic, ka “šis Līgums nekādi neietekmē dalībvalstu tiesību aktus, kas reglamentē īpašumtiesību sistēmu”.

Prāvas priekšvēsture

- 10 Sakarā ar nopietniem draudiem, kas ietekmē mieru Libērijā un, ņemot vērā lomu, kāda šajā sakarā ir Čārlzam Teiloram, šis valsts bijušajam prezidentam, Apvienoto Nāciju Drošības padome (turpmāk tekstā — “Drošības padome”) kopš 1992. gada ir pieņēmusi virkni rezolūciju par šo valsti, pamatojoties uz Apvienoto Nāciju Statūtu VII nodaļu.
- 11 Pirmā no tām bija Rezolūcija 788 (1992), kas pieņemta 1992. gada 19. novembrī un kuras 8. punkts noteica, ka “ar mērķi atjaunot mieru un stabilitāti Libērijā visas valstis nekavējoties piemēro vispārēju un pilnīgu embargo visām ieroču un militārā aprīkojuma piegādēm Libērijai, līdz [Drošības] padome izlemj par pretējo”.
- 12 2001. gada 7. martā, konstatējot, ka konflikts Libērijā ir ticis atrisināts, Drošības padome pieņēma Rezolūciju 1343 (2001), ar ko tā nolēma izbeigt aizliegumus, kas uzlikti ar Rezolūcijas 788 (1992) 8. punktu. Tomēr Drošības padome arī konstatēja, ka Libērijas valdība aktīvi atbalsta bruņotas nemiernieku grupas kaimiņvalstīs, un līdz ar to pieņēma jaunu sankciju sēriju attiecībā uz Libēriju. Saskaņā ar šīs rezolūcijas 5.–7. punktu visām valstīm bija tostarp jāveic pasākumi, kas vajadzīgi, lai traucētu bruņojuma un ar to saistīto materiālu pārdošanu un piegādi Libērijai, neapstrādātu dimantu tiešu vai netiešu importu no Libērijas un noteiktu personu, kas ir saistītas ar Libērijas valdību vai to atbalsta, ieceļošanu vai tranzītu caur to teritoriju.

- 13 Rezolūcijas 1343 (2001) 19. punkts paredz izveidot ekspertu grupu ar uzdevumu tostarp izpētīt ar šo rezolūciju paredzēto pasākumu ievērošanu vai pārkāpšanu un par to ziņot Drošības padomei. Šis ziņojums ar numuru S/2001/1015 tika nosūtīts Padomes priekšsēdētājam 2001. gada 26. oktobrī.
- 14 2003. gada 22. decembrī Drošības padome pieņēma Rezolūciju 1521 (2003). Secinot, ka Libērijā notikušās izmaiņas, it īpaši bijušā prezidenta Čārlza Teilora aiziešana [no amata] un Libērijas nacionālās pagaidu valdības izveidošana, kā arī īstenotais progress miera procesā Sjerraleonē [*Sierra Leone*], prasa, lai tā pārskata savu rīcību atbilstoši Apvienoto Nāciju Statūtu VII nodaļai, Drošības padome nolēma atcelt tostarp Rezolūcijas 1343 (2001) 5.–7. punktā noteiktos aizliegumus. Tomēr šie pasākumi tika aizstāti ar pārskatītajiem pasākumiem. Tā saskaņā ar Rezolūcijas 1521 (2003) 2., 4., 6. un 10. punktu visām valstīm ir tostarp jāievieš pasākumi, kas vajadzīgi, lai traucētu bruņojuma un ar to saistīto materiālu pārdošanu un piegādi Libērijai, personu, ko ir noteikusi sankciju komiteja, kas paredzēta iepriekš 15. punktā, ieceļošanu vai tranzītu caur to teritoriju, visa veida Libērijas izcelsmes neapstrādātu dimantu tiešu vai netiešu importu to teritorijā un Libērijas izcelsmes apalkoku un kokmateriālu importu to teritorijā.
- 15 Rezolūcijas 1521 (2003) 21. punktā Drošības padome saskaņā ar tās provizoriskā iekšējā reglamenta 28. pantu nolēma izveidot Drošības padomes komiteju, ko veido visi padomes locekļi (turpmāk tekstā — “Sankciju komiteja”), ar uzdevumu tostarp izveidot un aktualizēt personu sarakstu, kuras saskaņā ar šīs rezolūcijas 4. punktu rada draudus miera procesam Libērijā vai kas ir iesaistītas darbībās, kas apdraud mieru un stabilitāti Libērijā un reģionā, tajā skaitā vecākās amatpersonas bijušā prezidenta Čārlza Teilora valdībā un to dzīvesbiedri, bijušie Libērijas bruņoto spēku locekļi, kas saglabā saikni ar bijušo prezidentu, personas, kas rīkojas, pārkāpjot aizliegumus attiecībā uz ieroču tirdzniecību, kā arī visas pārējās personas, kas saistītas ar vienībām, kas sniedz finansiālu vai militāru atbalstu bruņotajām nemiernieku grupām Libērijā vai reģiona valstīs.

- 16 Uzskatot, ka nepieciešama Kopienas rīcība, lai ieviestu šo rezolūciju, Padome 2004. gada 10. februārī pieņēma Kopējo nostāju 2004/137/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Libēriju un groza Kopējo nostāju 2001/357/KĀDP (OV L 40, 35. lpp.). Šīs kopējās nostājas 2. pants noteic, ka saskaņā ar Drošības padomes rezolūcijā 1521 (2003) izklāstītajiem noteikumiem dalībvalstis veic visus nepieciešamos pasākumus, lai novērstu visu to individu, uz kuriem norādījusi Sankciju komiteja, ieceļošanu vai tranzītu caur to teritoriju.
- 17 Padome 2004. gada 10. februārī, pamatojoties uz EKL 60. un 301. pantu, pieņēma Regulu (EK) Nr. 234/2004 par dažiem ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz Libēriju un par Regulas (EK) Nr. 1030/2003 atcelšanu (OV L 40, 1. lpp.).
- 18 Drošības padome 2004. gada 12. martā pieņēma Rezolūciju 1532 (2004), kas it īpaši paredzēta Čārlza Teilora un atsevišķu tā ģimenes locekļu, kā arī tā sabiedroto un ar to saistīto personu līdzekļu iesaldēšanai. Saskaņā ar šīs rezolūcijas 1. punktu Drošības padome “nolemj, ka, lai kavētu, ka bijušais Libērijas prezidents Čārlzs Teilors, tā tuvākie ģimenes locekļi, it īpaši Džūela Hovarda Teilore [*Jewell Howard Taylor*] un Čārlzs Teilors jaunākais, bijušā Teilora režīma vecākie ierēdņi vai viņa tuvākie sabiedrotie un partneri, kurus nosaukusi Sankciju komiteja, izmanto līdzekļus un īpašumus, lai traucētu miera un stabilitātes atjaunošanu Libērijā un reģionā, visām valstīm ir nekavējoties jāiesaldē līdzekļi, citi finanšu aktīvi un saimnieciskie resursi, kas atrodas to teritorijā dienā, kad pieņemta šī rezolūcija, vai pēc tās, kas šīm personām vai citām [Sankciju komitejas] nosauktām personām pieder vai ko tās tieši vai netieši pārvalda, tajā skaitā līdzekļi, citi finanšu aktīvi un saimnieciskie resursi, kas ir vienībām, kas pieder vai ko tieši vai netieši kontrolē viena no šīm personām vai visas personas, kas rīkojas to vārdā vai pēc to norādījumiem, ko identificējusi Sankciju padome, un jārūpējas par to, lai to valsts piederīgie vai kāds to teritorijā tos tieši vai netieši nenodod šo personu rīcībā, kā arī visus citus līdzekļus, finanšu aktīvus vai saimnieciskos resursus, kas ļautu tām tos izmantot savā labā”.

- 19 Rezolūcijas 1532 (2004) 2. punkts paredz vairākas atkāpes no 1. punktā paredzētajiem pasākumiem, it īpaši attiecībā uz līdzekļiem, citiem finanšu aktīviem un saimnieciskajiem resursiem, kas nepieciešami, lai segtu attiecīgo personu būtiskos vai ārkārtas izdevumus. Šīs atkāpes dalībvalstis var atļaut ar nosacījumu, ka atkarībā no gadījuma Sankciju komiteja neiebilst vai piekrīt.
- 20 Rezolūcijas 1532 (2004) 4. punktā Drošības padome ir noteikusi Sankciju komitejai pienākumu noteikt personas un vienības, kas paredzētas 1. punktā, nosūtīt sarakstu visām valstīm, uzturēt šo sarakstu, regulāri to atjaunot un pārskatīt ik pēc sešiem mēnešiem.
- 21 Rezolūcijas 1532 (2004) 5. punktā Drošības padome ir nolēmusi pārskatīt 1. punktā noteiktos pasākumus vismaz vienu reizi gadā, pirmajai pārskatīšanai bija jābūt, vēlākais, 2004. gada 22. decembrī, un šajā brīdī pieņemt lēmumu par ieviešamajiem pasākumiem.
- 22 Uzskatot, ka nepieciešama Kopienas rīcība, lai ieviestu šo rezolūciju, Padome 2004. gada 29. aprīlī pieņēma Kopējo nostāju 2004/487/KĀDP par turpmākiem ierobežojošiem pasākumiem pret Libēriju (OV L 162, 116. lpp.). Šī kopējā nostāja noteic līdzekļu un saimniecisko resursu, ko tieši vai netieši kontrolē Rezolūcijas 1532 (2004) 1. punktā minētās personas un vienības, iesaldēšanu, kam piemēro tādus pašus nosacījumus kā šajā rezolūcijā minētie.
- 23 Padome, pamatojoties uz EKL 60. un EKL 301. pantu, 2004. gada 29. aprīlī pieņēma Regulu (EK) Nr. 872/2004 par turpmākiem ierobežojošiem pasākumiem attiecībā uz Libēriju (OV L 162, 32. lpp.).

- 24 Saskaņā ar šīs regulas ceturto apsvērumu, “ņemot vērā, cik nelabvēlīga ietekme uz Libēriju bija tam, ka Čārlzs Teilors un viņa partneri pārskaitīja uz ārzemēm un izmantoja līdzekļus un aktīvus, ko [viņi] bija piesavinājušies, tādējādi graujot mieru un stabilitāti Libērijā un reģionā”, Čārlza Teilora un viņa partneru līdzekļi jāiesaldē.
- 25 Saskaņā ar šīs regulas sesto apsvērumu uz minētajiem pasākumiem “attiecas Līguma darbības joma” un, “lai nepieļautu konkurences traucējumus, tie jāīsteno Kopienas tiesību aktos tiktāl, ciktāl tas attiecas uz Kopienu”.
- 26 Regulas Nr. 872/2004 1. pants noteic, kas ir jāsaprot ar [jēdzieniem] “līdzekļi”, “līdzekļu iesaldēšana”, “saimnieciskie resursi” un “saimniecisko resursu iesaldēšana”.
- 27 Saskaņā ar Regulas Nr. 872/2004 2. pantu:

“1. Tiek iesaldēti visi līdzekļi un saimnieciskie resursi, kas tieši vai netieši pieder vai ko tieši vai netieši pārvalda bijušais Libērijas prezidents Čārlzs Teilors, Džūela Hovarda Teilore un Čārlzs Teilors jaunākais, kā arī turpmāk norādītās personas vai vienības, kuras noteikusi Sankciju komiteja un kuras uzskaitītas I pielikumā:

a) citi bijušā Libērijas prezidenta Čārlza Teilora tuvākie ģimenes locekļi;

- b) bijušā Teitora režīma vecākie ierēdņi un pārējie tuvākie sabiedrotie un partneri;
- c) juridiskās personas, struktūras vai vienības, kas tieši vai netieši pieder minētajām personām vai ko tās tieši vai netieši pārvalda;
- d) visas fiziskās vai juridiskās personas, kas rīkojas iepriekš minēto personu vārdā vai pēc to norādījumiem.

2. Līdzekļi un saimnieciskie resursi nav tieši vai netieši pieejami I pielikumā uzskaitītajām fiziskajām vai juridiskajām personām, vienībām vai struktūrām, un tās no tiem negūst labumu.

3. Ir aizliegta apzināta un tīša dalība darbībās, kuru mērķis vai iznākums ir tieši vai netieši apiet 1. un 2. punktā minētos pasākumus.”

²⁸ Regulas Nr. 872/2004 I pielikumā ietverts 2. pantā paredzēto fizisko un juridisko personu, organizāciju un vienību saraksts. Tā sākotnējā redakcijā prasītāja uzvārda nav.

²⁹ Saskaņā ar Regulas Nr. 872/2004 11. panta a) punktu Komisija ir pilnvarota grozīt I pielikumu, pamatojoties uz Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes vai Sankciju komitejas noteikto.

30 Saskaņā ar Regulas Nr. 872/2004 3. pantu:

“1. Atkāpjoties no 2. panta, II pielikumā uzskaitītās dalībvalstu kompetentās iestādes var atļaut noteiktu iesaldēto līdzekļu vai saimniecisko resursu atbrīvošanu vai piekļuvi tiem, ja kompetentā iestāde konstatējusi, ka attiecīgie līdzekļi vai saimnieciskie resursi ir:

- a) nepieciešami, lai segtu pamatizdevumus, tostarp izdarītu maksājumus par pārtikas produktiem, īri vai hipotēku, zālēm, ārstniecisko palīdzību, samaksātu nodokļus, izdarītu apdrošināšanas prēmiju un komunālo pakalpojumu maksājumus;
- b) paredzēti vienīgi pamatotai samaksai par kvalificētu darbu un atlīdzībai par izdevumiem, kas saistīti ar juridisku pakalpojumu sniegšanu;
- c) paredzēti vienīgi, lai samaksātu attiecīgas maksas vai izdarītu samaksu par pakalpojumiem, kas saistīti ar iesaldēto līdzekļu vai saimniecisko resursu ikdienas apkalpošanu vai saglabāšanu;

ja tā paziņojusi Sankciju komitejai nodomu atļaut piekļuvi šādiem līdzekļiem un saimnieciskajiem resursiem un divās darbdiēnās pēc paziņošanas nav saņēmusi negatīvu Sankciju komitejas lēmumu.

2. Atkāpjoties no 2. panta, II pielikumā uzskaitītās dalībvalstu kompetentās iestādes var atļaut noteiktu iesaldēto līdzekļu vai saimniecisko resursu atbrīvošanu vai piekļuvi tiem, ja kompetentā iestāde konstatējusi, ka līdzekļi vai saimnieciskie resursi

ir nepieciešami ārkārtas izdevumiem, un kompetentā iestāde ir ziņojusi Sankciju komitejai par minēto konstatējumu, un Komiteja ir apstiprinājusi šo konstatējumu.”

31 Sankciju komiteja 2004. gada 15. jūnijā Rezolūcijas 1532 (2004) 1. un 4. punkta īstenošanai pieņēma direktīvas (turpmāk tekstā — “Sankciju komitejas direktīvas”).

32 Šo direktīvu 2. punkta ar nosaukumu “Personu, uz ko attiecas līdzekļu iesaldēšana, saraksta aktualizēšana un uzturēšana” b) apakšpunktā paredzēts, ka Sankciju komiteja rūpīgi pārbauda lūgumus par šī saraksta aktualizēšanu, ko tai iesniedz dalībvalstis, un d) apakšpunktā — ka Sankciju komiteja pārskata šo sarakstu ik pēc sešiem mēnešiem, ņemot vērā visus starplaikā iesniegtos lūgumus par personu uzvārda un/vai vienības nosaukuma izslēgšanu (skatīt nākamo punktu).

33 Sankciju komitejas direktīvu 4. punktā ar nosaukumu “Izslēgšana no saraksta” paredzēts:

“a) neskarot spēkā esošās procedūras, prasītājs [persona(s) un/vai organizācijas, kas iekļautas Sankciju komitejas izveidotajā sarakstā] var iesniegt lūgumu atkārtoti izvērtēt viņa gadījumu tās valsts valdībai, kurā atrodas tā dzīvesvieta un/vai kuras pilsonis viņš ir. To darot, prasītājam ir jāpamato lūgums izslēgt viņu no saraksta, jāiesniedz atbilstoša informācija un jālūdz apmierināt šo lūgumu;

b) valdībai, kurai ir adresēts šāds lūgums (“adresāta valdība”), ir jāizvērtē visa atbilstošā informācija, tad jāpanāk abpusējs kontakts ar valdību(ām), kas

ierosinājušas iekļaušanu sarakstā [“nosakošā(s) valdība(s)”], lai lūgtu papildu informāciju un konsultētos par lūgumu izslēgt no saraksta;

- c) valdība(s), kas sākotnēji lūdza ietvert attiecīgās personas sarakstā, var arī lūgt papildu informāciju no valsts, kurā atrodas prasītāja dzīvesvieta vai arī kuras pilsonis viņš ir. Adresāta valdība un nosakošā(s) valdība(s) var atbilstoši vajadzībām apspriesties ar [Sankciju komitejas] priekšsēdētāju šo divpusējo apspriežu laikā;

- d) ja, izvērtējot papildu informāciju, adresāta valdība vēlas apmierināt lūgumu izslēgt no saraksta, tai ir jācenšas pārliecināt nosakošo(ās) valdību(as) kopā vai atsevišķi iesniegt [Sankciju komitejai] lūgumu par izslēgšanu no saraksta. Adresāta valdība bez nosakošās(o) valdības(u) lūguma var iesniegt [Sankciju komitejas] lūgumu par izslēgšanu no saraksta saskaņā ar beziebildumu procedūru, kas aprakstīta 3. punkta b) un c) daļā;

- e) priekšsēdētājs sniedz pagaidu atbildi uz visiem lūgumiem izslēgt no saraksta, kas nav izskatīti normālā 10 dienu termiņā vai tā pagarinājumā.”

³⁴ Sankciju komiteja 2004. gada 14. jūnijā nolēma grozīt personu un organizāciju sarakstu, uz kurām attiecas Drošības padomes Rezolūcijas 1532 (2004) 1. punktā noteiktie pasākumi. Prasītāja uzvārds parādījās šajā grozītajā sarakstā, un viņš tika apzīmēts kā uzņēmuma *Exotic Tropical Timber Enterprises* īpašnieks un viens no bijušā prezidenta Čārlza Teilora finansiāliem atbalstītājiem.

- 35 Ar Komisijas 2004. gada 22. jūnija Regulu (EK) Nr. 1149/2004, ar kuru groza Padomes Regulu (EK) Nr. 872/2004 (OV L 222, 17. lpp.), I pielikums Regulā Nr. 872/2004 tika aizstāts ar Regulas Nr. 1149/2004 pielikumu. Šajā jaunajā I pielikumā tā 13. punktā prasītāja [vārds un] uzvārds tika apzīmēti šādi:

“Leonid Minin (pseidonīmi a) *Blavstein*, b) *Blyuvshtein*, c) *Blyafshstein*, d) *Bluvshtein*, e) *Blyufshstein*, f) *Vladimir Abramovich Kerler*, g) *Vladimir Abramovich Popiloveski*, h) *Vladimir Abramovich Popela*, i) *Vladimir Abramovich Popelo*, j) *Wulf Breslan*, k) *Igor Osols*). Dzimšanas datums: a) 1947. gada 14. decembris, b) 1946. gada 18. oktobris, c) nav zināms. Pilsonība: Ukrainas. Vācijas pase (uzvārds: *Minin*): a) 5280007248D, b) 18106739D. Izraēlas pase: a) 6019832 (6/11/94–5/11/99), b) 9001689 (23/1/97–22/1/02), c) 90109052 (26/11/97). Krievijas pase: KI0861177; Bolīvijas pase: 65118; Grieķijas pase: sīkāku ziņu nav. *Exotic Tropical Timber Enterprises* īpašnieks.”

- 36 Drošības padome 2004. gada 21. decembrī pieņēma Rezolūciju 1579 (2004). Pēc tam, kad it īpaši tika pārskatīti pasākumi, kas noteikti rezolūcijas 1532 (2004) 1. punktā, un, uzskatot, ka situācija Libērijā turpina apdraudēt mieru un starptautisko drošību reģionā, Drošības padome norādīja, ka šie pasākumi paliek spēkā, lai traucētu bijušajam prezidentam Čārlzam Teiloram, tā tuvākajiem ģimenes locekļiem, bijušā Teilora režīma vecākajiem ierēdņiem vai tā tuviem sabiedrotajiem vai partneriem izmantot līdzekļus un īpašumu, lai kavētu miera un stabilitātes atjaunošanu Libērijā un reģionā, un no jauna apliecināja savu apņemšanos saglabāt šos pasākumus spēkā vismaz vēl vienu gadu.
- 37 Sankciju komiteja 2005. gada 2. maijā nolēma iekļaut papildu identifikācijas datus ierakstos to personu, grupu un organizāciju sarakstā, kas paredzētas Drošības padomes Rezolūcijas 1532 (2004) 1. punktā un uz kurām jāattiecinā līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana.

- 38 Ar Komisijas 2005. gada 9. jūnija Regulu (EK) Nr. 874/2005, ar kuru groza Padomes Regulu (EK) Nr. 872/2004 (OV L 146, 5. lpp.; turpmāk tekstā — “apstrīdētā regula”), Regulas Nr. 872/2004 I pielikums tika aizstāts ar apstrīdētās regulas pielikumu. Šajā jaunajā I pielikumā tā 14. punktā prasītāja [vārds un] uzvārds apzīmēts šādi:

“Leonid Yukhimovich Minin (pseidonimi a) *Blavstein*, b) *Blyuvshtein*, c) *Blyafshstein*, d) *Bluvshstein*, e) *Blyufshstein*, f) *Vladimir Abramovich Kerler*, g) *Vladimir Abramovich Kerler*, h) *Vladimir Abramovich Popilo-Veski*, i) *Vladimir Abramovich Popiloveski*, j) *Vladimir Abramovich Popela*, k) *Vladimir Abramovich Popelo*, l) *Wulf Breslan*, m) *Igor Osols*). Dzimšanas datums: a) 1947. gada 14. decembris, b) 1946. gada 18. oktobris, Odesa, PSRS (tagad Ukraina). Pilsonība: Izraēlas. Viltota Vācijas pase (uzvārds: *Minin*): a) 5280007248D, b) 18106739D. Izraēlas pase: a) 6019832 (derīga 6/11/1994–5/11/1999), b) 9001689 (derīga 23/1/1997–22/1/2002), c) 90109052 (izdota 26/11/1997). Krievijas pase: K10861177; Bolīvijas pase: 65118; Grieķijas pase: sīkāku ziņu nav. Cita informācija: *Exotic Tropical Timber Enterprises* īpašnieks.”

- 39 Drošības padome 2005. gada 20. decembrī pieņēma Rezolūciju 1647 (2005). Pēc tam, kad tostarp tika pārskatīti pasākumi, kas noteikti Rezolūcijas 1532 (2004) 1. punktā, un, uzskatot, ka situācija Libērijā turpina apdraudēt mieru un starptautisko drošību reģionā, Drošības padome norādīja, ka šie pasākumi paliek spēkā vismaz vienu gadu.

Procedūra

- 40 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesā saņemts 2004. gada 3. septembrī un reģistrēts ar numuru T-362/04, Leonīds Miņins saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu cēla šo prasību.

- 41 Ar Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētāja rīkojumiem, kas attiecīgi datēti ar 2004. gada 8. decembri un 2005. gada 21. februāri, Padomei un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei tika ļauts iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam. Padome iesniedza savu iestāšanās rakstu noteiktajā termiņā. Ar vēstuli, kas Pirmās instances tiesas kanceleijā saņemta 2005. gada 19. aprīlī, Apvienotā Karaliste informēja Pirmās instances tiesu par iestāšanās raksta atsaukšanu, tomēr paturot tiesības piedalīties iespējamā tiesas sēdē.
- 42 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Pirmās instances tiesa (otrā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un procesa organizatorisko pasākumu, kas paredzēti Pirmās instances tiesas reglamenta 64. pantā, ietvaros rakstveidā pusēm uzdeva jautājumus, aicinot tās sniegt atbildes tiesas sēdē. Prasītājs un atbildētāja uz šo lūgumu atbildēja.
- 43 Izņemot Apvienoto Karalisti, kas atvainojās par neierašanos, lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi tika uzklausi un lietas dalībnieki atbildēja uz Pirmās instances tiesas jautājumiem 2006. gada 13. septembra tiesas sēdē.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 44 Prasītāja prasījumi prasības pieteikumā Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt Regulas Nr. 1149/2004 pielikuma 13. punktu;

— atcelt šo regulu kopumā;

— atzīt Regulas Nr. 872/2004 un Nr. 1149/2004 nepiemērojamību saskaņā ar EKL 241. pantu.

45 Komisijas prasījumi iebildumu rakstā Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā daļēji nepieņemamu vai daļēji nepamatotu;

— noraidīt kā nepieņemamus vai nepamatotus jaunus pamatus, kas norādīti replikā;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

46 Padome iestāšanās rakstā Pirmās instances tiesai lūdz prasību noraidīt.

47 Rakstveida atbildē uz Pirmās instances tiesas uzdotajiem jautājumiem prasītājs pauž, ka, ņemot vērā Regulas Nr. 874/2005 pieņemšanu, viņš grasās grozīt savus sākotnējos prasījumus. Līdz ar to viņš lūdz Pirmās instances tiesai:

— atcelt apstrīdētās regulas pielikuma 14. punktu;

— atcelt Regulu Nr. 872/2004, ko groza ar apstrīdēto regulu, tiktāl, ciktāl tā 2. pantā attiecas uz prasītāja līdzekļiem un saimnieciskajiem līdzekļiem.

48 Tiesas sēdē prasītājs, pirmkārt, atsauca savu otro prasījumu, kas arī tika grozīts, un, otrkārt, lūdza piespriest atbildētājam segt tiesāšanās izdevumus, kas tika norādīts tiesas sēdes protokolā.

Par pieņemamību un prasības priekšmetu

49 Pirmais prasītāja sākotnējais prasījums, kas formulēts identiski 44. punktam, bija par Regulas Nr. 1149/2004 pielikuma, kas tika aizstāts ar Regulas Nr. 872/2004 I pielikumu, 13. punkta atcelšanu.

50 Tā kā Regulas Nr. 872/2004 I pielikums, kas arī tika aizstāts, savukārt drīz tika aizstāts ar apstrīdētās regulas pielikumu, lietas dalībniekiem tika lūgts iesniegt savus rakstveida apsvērumus par secinājumiem, kas izdarāmi par šo faktu šīs prasības izskatīšanā.

51 Līdz ar to prasītājs pārformulēja savus prasījumus līdzīgi kā 47. punktā. Ņemot vērā lietas apstākļus, Komisija necēla iebildumus par šādas pārformulēšanas principu. Principā tā faktiski atbilda Pirmās instances tiesas judikatūrai, saskaņā ar kuru, ja viens īpašs līdzekļu iesaldēšanas pasākums ir isā laikposmā aizstāts ar pasākumu, kam ir tāds pats mērķis, tas ir jāuzskata par jaunu faktu, kas ļauj prasītājam pielāgot savus prasījumus, pamatus un argumentus tā, lai tie attiektos uz pēdējo pasākumu (skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 21. septembra spriedumus lietā T-306/01

Yusuf un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija, Krājums, II-3533. lpp., šobrīd tiek izskatīta apelācija, turpmāk tekstā — “spriedums lietā *Yusuf*”, 71.–74. punkts, un lietā T-315/01 *Kadi*/Padome un Komisija, Krājums, II-3649. lpp., šobrīd tiek izskatīta apelācija, turpmāk tekstā — “spriedums lietā *Kadi*”, 52.–55. punkts un tajos minētā judikatūra).

- 52 Turklāt, tā kā prasītājs tiesas sēdē atsaucās uz otro, arī pārformulēto prasījumu, ir jākonstatē, ka līdz ar to prasības vienīgais priekšmets ir lūgums atcelt apstrīdētās regulas pielikuma 14. punktu, kurā prasītāja uzvārds ir saglabāts to personu sarakstā, kuru līdzekļi ir jāiesaldē saskaņā ar Regulu Nr. 872/2004.
- 53 Šajā sakarā ir jānorāda, ka apstrīdētā regula tiešām ir regula EKL 249. panta izpratnē (šajā sakarā skat. un pēc analogijas spriedumu lietā *Yusuf*, 184.–188. punkts), nevis individuālu lēmumu kopums, kā to kļūdaini norāda prasītājs. Šīs regulas pielikuma 14. punktam arī ir reglamentējošs raksturs, un tas nav individuāls lēmums, kas adresēts prasītājam, pretēji tam, ko apgalvo Komisija. Paliel nomainīgi, ka prasītāju šis akts skar tieši un individuāli, tiktāl, ciktāl tas ir īpaši norādīts tā pielikuma 14. punktā (šajā sakarā skat. un pēc analogijas Pirmās instances tiesas lēmumu lietā *Yusuf*, 186. punkts, un 2006. gada 12. jūlija spriedumu lietā T-253/02 *Ayadi*/Padome, Krājums, II-2139. lpp., šobrīd tiek izskatīta apelācija, turpmāk tekstā — “spriedums lietā *Ayadi*”, 81. punkts). Šajā sakarā prasītāja lūgums par atcelšanu ir pamatots.

Par lietas būtību

1. *Lietas dalībnieku faktiskie prasījumi*

- 54 Prasītājs apgalvo, ka viņu sauc Leonīds Miņins [*Leonid Minin*] un ka viņš ir Izraēlas pilsonis ar pastāvīgo dzīvesvietu Telavivā (Izraēla), lai gan šīs prasības pamatā esošo

faktisko apstākļu laikā dzīvoja Itālijā. Prasītājs piebilst, ka pēc Regulas Nr. 1149/2004 pieņemšanas tika iesaldēti visi viņa līdzekļi un saimnieciskie resursi Kopienā, kā dēļ viņš vairs nebija spējīgs rūpēties par savu dēlu, ne arī veikt darbības kā kokmateriālu importa-eksporta sabiedrības pārvaldītājs. Prasītājs turklāt uzsver, ka viņš Itālijā apsūdzībās par ieroču tirdzniecību tika attaisnots.

- 55 Šajā sakarā Komisija un Padome tomēr atsaucas uz ekspertu grupas ziņojumu, kas datēts ar 2001. gada 26. oktobri un minēts Rezolūcijas 1343 (2001) 19. punktā (skat. iepriekš 13. punktu). Kā uzskata šīs iestādes, it īpaši no šī ziņojuma 15.–17. un 207. un turpmākajiem punktiem izriet, ka brīdī, kad Itālijas iestādes viņu 2000. gada 5. augustā aizturēja, pie prasītāja tika atrasti vairāki dokumenti, kas netieši norādīja uz viņa saistību ar Libērijai paredzētu ieroču tirdzniecību. Kad cietumā viņu pratināja ekspertu grupa, prasītājs atzina savu lomu vairākos darījumos, kas izriet no šīs tirdzniecības. Turklāt prasītājs tika attaisnots Itālijā sakarā ar to, ka Itālijas tiesām nebija kompetences, lai izskatītu apsūdzības, kas viņam bija uzrādītas šajā dalībvalstī.

2. *Juridiskais pamatojums*

- 56 Šo prasījumu pamatojumam prasītājs norāda divus pamatus par, pirmkārt, Kopienas kompetences trūkumu, lai pieņemtu Regulu Nr. 872/2004, Regulu Nr. 1149/2004 un apstrīdēto regulu (turpmāk tekstā kopā — “apstrīdētās regulas”) un, otrkārt, tā pamattiesību pārkāpumu.

Par pirmo pamatu — Kopienas kompetences trūkumu pieņemt apstrīdētās regulas

57 Šim pamatam ir divas daļas, otrā tika izklāstīta replikā.

Par pirmo daļu

— Lietas dalībnieku argumenti

58 Ar pamata pirmo daļu prasītājs uzsver, pirmkārt, ka Drošības padomes rezolūcijas attiecas tikai uz valstīm, kurām tās ir adresētas, un ka nav paredzēts, ka tās tieši attiektos uz fiziskām personām atšķirībā no Kopienu regulām, kas *erga omnes* rada tiešas sekas dalībvalstīs. Apstrīdētās regulas tādējādi ir radījušas “pievienoto vērtību” Drošības padomes rezolūcijās paredzētajām sankcijām, kuru noteikumus tās pieņēmušas, proti, tiešo iedarbību Savienības teritorijā, kas nav attaisnojams no normatīvā viedokļa. Kopienai ir tikai piešķirtās pilnvaras. Īpaši no EKL 295. panta izriet, ka Kopienai nav atbilstošo kompetenču attiecībā uz īpašumtiesību sistēmu. Līdz ar to tā nav kompetenta izdot aktus, kas atņem privātpersonām to īpašumu. Šāda loma ir dalībvalstīm, kurām vienīgajām ir kompetence, kā uzskata prasītājs, piešķirt tiešu un saistošu iedarbību individuālām Drošības padomes pieņemtām ekonomiskām sankcijām.

59 Prasītājs uzsver, otrkārt, ka EKL 60. un 301. pantā paredzēto pasākumu adresātes ir trešās valstis. Līdz ar to šie panti nav atbilstošs juridiskais pamats, lai pieņemtu soda vai preventīvus pasākumus, kas attiecas uz privātpersonām un rada tiešu iedarbību

uz tām. Šādi pasākumi neizriet no Kopienas kompetences atšķirībā, pirmkārt, no tirdzniecību ierobežojošiem pasākumiem, kas ir veikti attiecībā uz Libēriju ar Regulu Nr. 234/2004, un, otrkārt, tirdzniecības embargo pret Irāku, ko Pirmās instances tiesa pārbaudījusi 1998. gada 28. aprīļa spriedumā lietā T-184/95 *Dorsch Consult Ingenieurgesellschaft/Padome un Komisija (Recueil, II-667. lpp.)*.

- 60 Ar apstrīdētajām regulām izveidotās sistēmas patvaļīgais raksturs izriet no tās salīdzinājuma ar sistēmu, ko ieviesusi Padomes 1999. gada 15. jūnija Regula (EK) Nr. 1294/1999 par līdzekļu iesaldēšanu un ieguldījumu aizliegumu attiecībā uz Dienvidslāvijas Federatīvo Republiku (DFR) un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 1295/98 un Regulu (EK) Nr. 1607/98 (OV L 153, 63. lpp.). Prasītājs norāda, ka šajā pēdējā minētajā regulā norādītās personas saskaņā ar tās 2. pantu tika uzskatītas par tādām, kuras “rikojas vai norāda, ka rikojas” attiecīgo valdību “vārdā”. Viņš piebilst, ka Regulā Nr. 1294/1999 ietvertas normas, kas ir adresētas dalībvalstīm, un tā pārformulē līdzekļu iesaldēšanas pasākumus, kas jau tiek piemēroti dalībvalstīs valsts līmenī.
- 61 Tiesas sēdē prasītājs attīstīja savas argumentācijas otrās daļas variantu, uzsverot, ka, tā kā Čārlzs Teilors tika atstumts no varas Libērijā pirms apstrīdēto regulu pieņemšanas, tās vairs nevarēja tikt pamatotas tikai ar EKL 60. un 301. pantu, bet tām bija jābūt pamatotām ar papildu juridisko pamatu — EKL 308. pantu. Viņš šajā sakarā atsaucās uz sprieduma lietā *Yusuf* 125. punktu.
- 62 Prasītājs uzsvēra, treškārt, ka līdzekļu iesaldēšanai nav nekādas saistības ar mērķi “nepieļaut konkurences traucējumus”, kas izteikts Regulas Nr. 872/2004 sestajā apsvērumā, jo starp uzņēmumiem nebija vienošanās. Tāpat prasītājs norāda, ka nesaskata, kā nelikumīgi iegūts kapitāls, tomēr necīgā apmērā attiecībā pret Savienības ekonomiku, varētu apdraudēt kapitāla brīvu apriti.

63 Komisija un Padome apstrīd visu prasītāja rakstveida procedūrā norādīto argumentu pamatotību. Identiskus vai līdzīgus argumentus Pirmās instances tiesa turklāt ir noraidījusi spriedumos lietā *Yusuf*, lietā *Kadi* un lietā *Ayadi*.

64 Attiecībā uz prasītāja argumentāciju, kas izklāstīta tiesas sēdē, pamatojoties uz sprieduma lietā *Yusuf* 125. un turpmākajiem punktiem (skat. iepriekš 61. punktu), Komisija uzskata, ka tie ir jauns pamats, kurš nevar tikt iesniegts tiesvedībā saskaņā ar Reglamenta 48. panta 2. punktu, jo tas nav pamatots ar juridiskiem faktiem un apstākļiem, kas ir atklāti tiesvedības gaitā.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

65 Prasītājs būtībā apgalvo, ka tikai dalībvalstīm, veicot pasākumus, kam ir tieša iedarbība un kas ir saistoši privātpersonām, ir kompetence ieviest ekonomiskās sankcijas, kas Drošības padomē pieņemtas pret privātpersonām.

66 Šāda argumentācija uzreiz ar tādiem pašiem motīviem kā spriedumos lietā *Yusuf* (107.–171. punkts), lietā *Kadi* (87.–135. punkts) un lietā *Ayadi* (87.–92. punkts) norādītie ir jānoraida (skat. attiecībā uz Kapienu tiesas pilnvarām motivēt spriedumu, atsaucoties uz iepriekšēju spriedumu par būtībā identiskiem jautājumiem, Tiesas 2005. gada 25. oktobra spriedumu lietā *C-229/04 Crailsheimer Volksbank*, Krājums, I-9273. lpp., 47.–49. punkts, un spriedumu lietā *Ayadi*, 90. punkts; šajā sakarā skat. arī Tiesas 2002. gada 5. jūnija rīkojumu lietā *C-204/00 Aalborg Portland/Komisija*, Krājumā nav publicēts, 29. punkts, un pēc analogijas Tiesas 1999. gada 1. jūlija spriedumu lietā *C-155/98 P Alexopoulou/Komisija*, *Recueil*, I-4069. lpp., 13. un 15. punkts).

- 67 Pirmkārt, faktiski Pirmās instances tiesa spriedumos lietā *Yusuf*, lietā *Kadi* un lietā *Ayadi* ir nospriedusi, ka, tā kā atbilstoši EK līgumam Kopiena ir uzņēmusies kompetenci, ko iepriekš Apvienoto Nāciju Statūtu piemērošanas jomā īstenoja dalībvalstis, šo statūtu tiesību normas Kopienai ir saistošas (spriedums lietā *Yusuf*, 253. punkts) un ka tai atbilstoši tās dibināšanas līgumam, izmantojot savu kompetenci, ir jāpieņem jebkuras tiesību normas, kas vajadzīgas, lai ļautu tās dalībvalstīm izpildīt pienākumus, kas tām uzlikti saskaņā ar šiem statūtiem (spriedums lietā *Yusuf*, 254. punkts).
- 68 Otrkārt, Pirmās instances tiesa šajos pašos spriedumos ir nospriedusi, ka Kopienai ir kompetence pieņemt ierobežojošus pasākumus, kas tieši skar privātpersonas, pamatojoties uz EKL 60. un 301. pantu, ja to paredz kopējā nostāja vai kopīga rīcība, kas pieņemta saskaņā ar ES līguma normām par KĀDP, un ar nosacījumu, ka šie pasākumi iedarbīgi daļēji vai pilnīgi pārtrauc vai sašaurina ekonomiskās attiecības ar vienu vai vairākām trešām valstīm (spriedums lietā *Yusuf*, 112.–116. punkts). Savukārt ierobežojošus pasākumus, kam nav nekādas saistības ar trešās valsts teritoriju vai tās pārvaldītājiem, nevar pamatot tikai ar šīm normām (spriedums lietā *Yusuf*, 125.–157. punkts). Tomēr Kopienai ir kompetence ieviest šādus pasākumus, pamatojoties uz EKL 60., 301. un 308. pantu (spriedums lietā *Yusuf*, 158.–170. punkts, un spriedums lietā *Ayadi*, 87.–89. punkts).
- 69 Šajā gadījumā ar Padomes Kopējā nostāju 2004/487, kas pieņemta, piemērojot ES līguma V sadaļas tiesību normas, ir konstatēts, ka ir vajadzīga Kopienas rīcība tās pilnvaru ietvaros, ko tai piešķir EK līgums, lai īstenotu noteiktus ierobežojošus pasākumus pret Čārlzu Teiloru un tā partneriem saskaņā ar Drošības padomes Rezolūciju 1532 (2004), un Kopiena ir ieviesusi šos pasākumus, pieņemot apstrīdētās regulas (šajā sakarā skat. un pēc analogijas spriedumu lietā *Yusuf*, 255. punkts).
- 70 Lietas īpašajos apstākļos tomēr ir jānorāda, ka apstrīdēto regulu juridiskais pamats ir tikai EKL 60. un 301. pants. Neatkarīgi no tā, vai argumentāciju, ko šajā sakarā tiesas sēdē izklāstīja prasītājs, pamatojoties uz sprieduma lietā *Yusuf* 125. un turpmākajiem

punktiem (skat. iepriekš 61. punktu), kvalificē kā jaunu pamatu, vai nē, ir tomēr jāpārbauda, vai prasītāja kā ar Libērijas bijušo prezidentu Čārlzu Teiloru saistītas personas ierobežojošo sankciju mērķis patiešām ir daļēji vai pilnīgi pārtraukt vai sašaurināt ekonomiskās attiecības ar kādu trešo valsti, kā rezultātā jāpārbauda, vai tam ir pietiekama saikne ar šādas valsts teritoriju vai tās pārvaldītājiem.

71 Pirmās instances tiesa uzskata, ka tā tas ir, ņemot vērā Drošības padomes rezolūcijas, KĀDP kopējās nostājas un šajā lietā atbilstošos Kopienu aktus, pat ja ir taisnība, ka Čārlzs Teilors no prezidenta varas Libērijā tika atstādināts 2003. gada augustā.

72 Saskaņā ar Drošības padomes konstanto vērtējumu, ko Pirmās instances tiesai nav pienākuma apšaubīt, situācija Libērijā turpina apdraudēt mieru un starptautisko drošību reģionā un ierobežojošie pasākumi, kas veikti pret Čārlzu Teiloru un ar viņu saistītām personām, vēl arvien ir nepieciešami, lai kavētu tiem izmantot līdzekļus un īpašumus, ko tie piesavinājušies, lai kavētu miera un stabilitātes atjaunošanu šajā valstī un reģionā (skat. it īpaši iepriekš 12., 14., 15., 18. un 36. punktu attiecībā uz laikposmu no 2001. līdz 2005. gadam un 39. punktu attiecībā uz laikposmu pēc 2005. gada 20. decembra).

73 Tāpat saskaņā ar Regulas Nr. 872/2004 ceturto apsvērumu Čārlza Teilora un viņa partneru līdzekļi jāiesaldē, “ņemot vērā, cik nelabvēlīga ietekme uz Libēriju bija tam, ka Čārlzs Teilors un viņa partneri pārskaitīja uz ārzemēm un izmantoja līdzekļus un aktīvus, ko bija piesavinājušies, tādējādi graujot mieru un stabilitāti Libērijā un reģionā”.

- 74 Pirmās instances tiesa uzskata, ka, ciktāl organizācija, kurai starptautiskā sabiedrība ir uzticējusi galveno lomu starptautiskā miera un drošības uzturēšanā, Čārlzs Teilors un viņa partneri vēl arvien var apdraudēt mieru Libērijā un tās kaimiņvalstīs, ierobežojošos pasākumus, kas ieviesti attiecībā uz tām personām, kam ir pietiekama saikne ar šīs valsts teritoriju un tās pārvaldītājiem, var uzskatīt par tādiem, kas paredz “daļēji vai pilnīgi pārtraukt vai sašaurināt ekonomiskās attiecības ar vienu [...] trešo valst[i]” EKL 60. panta un EKL 301. panta izpratnē. Tādēļ Kopianai ir kompetence ieviest attiecīgos pasākumus, pamatojoties uz šiem noteikumiem.
- 75 Pārējie argumenti, ko prasītājs specifiskāk norādījis pirmā pamata pirmajā daļā, nevar apšaubīt šo vērtējumu.
- 76 Attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru apstrīdētās regulas attiecīgajām Drošības padomes rezolūcijām nepamatoti piešķirušas “pievienoto vērtību” sakarā ar tiešo iedarbību, kāda tām ir Kopianas teritorijā, ir pareizi, ka Komisija to apstrīd, norādot, pirmkārt, ka EKL 60. un 301. pants neierobežo aktu, kas nodrošina to ieviešanu, izvēli un, otrkārt, ka Rezolūcija 1532 (2004) turklāt īpaši neierobežo formu, kāda var būt ieviešanas pasākumiem, kas ir jāpieņem ANO dalībvalstīm tieši vai, vajadzības gadījumā, ar starptautisko organizāciju, kuru locekles tās ir, starpniecību. Gluži pretēji — šī rezolūcija tās ieviešanai prasa ieviest “vajadzīgos pasākumus”. Šajā sakarā Komisija un Padome pareizi apgalvo, ka Kopianu regulas pieņemšanu attaisno acīmredzami vienveidības un iedarbīguma iemesli un tās pieņemšana ļauj izvairīties no tā, ka ieinteresēto personu līdzekļi tiek pārskaitīti vai noslēpti laikposmā, kamēr dalībvalstis ievieš direktīvu vai valsts tiesību lēmumu.
- 77 Attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru Kopia pārkāpj EKL 295. pantu, pavēlot iesaldēt privātpersonu līdzekļus, pat ja pieņemtu, ka šajā gadījumā attiecīgie pasākumi iejaucas īpašumtiesību sistēmā (šajā sakarā skat. spriedumu lietā *Yusuf*,

299. punkts), pietiek tikai norādīt, ka, neraugoties uz attiecīgo normu, pārējās Līguma normas atļauj pieņemt sankciju vai drošības pasākumus, kas ietekmē privātpersonu īpašuma tiesības. Tā tas it īpaši ir konkurences jomā (EKL 83. pants) un tirdzniecības politikas jomā (EKL 133. pants). Tā tas ir arī gadījumā ar pasākumiem, kas, kā šajā lietā, ir ieviesti saskaņā ar EKL 60. pantu un EKL 301. pantu.

- 78 Visbeidzot, attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru prasītāja līdzekļu iesaldēšanai nav nekādas saistības ar mērķi “nepieļaut konkurences traucējumus”, kas izteikts Regulas Nr. 872/2004 sestajā apsvērumā, ir taisnība, ka apsvēruma par konkurences traucējuma risku, kas ir mērķis, uz ko šī regula tiecas, nav pārliecinošs (šajā sakarā skat. un pēc analogijas spriedumus lietā *Yusuf*, 141.–150. punkts, un lietā *Kadi*, 105.–114. punkts).
- 79 Tomēr, kā to Pirmās instances tiesa atgādinājusi sprieduma lietā *Ayadi* 165. punktā, regulas pamatojums ir jāizskata vispārīgi. Saskaņā ar judikatūru pat tad, ja vienā no apstrīdētā akta preambulas apsvērumiem fakti ir atspoguļoti kļūdaini, šās procesuālās nepilnības dēļ nevar tikt atcelts viss akts, ja citos preambulas apsvērumos ir pietiekams pamatojums (Tiesas 1987. gada 20. oktobra spriedums lietā 119/86 Spānija/Padome un Komisija, *Recueil*, 4121. lpp., 51. punkts, un Pirmās instances tiesas 1999. gada 21. janvāra spriedums apvienotajās lietās T-129/95, T-2/96 un T-97/96 *Neue Maxhütte Stahlwerke* un *Lech-Stahlwerke*/Komisija, *Recueil*, II-17. lpp., 160. punkts). Tāds ir arī šis gadījums.
- 80 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka EKL 253. pantā prasītajā pamatojumā skaidri un nepārprotami ir jābūt norādītai Padomes argumentācijai, kas ieinteresētajām personām ļautu uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu un Kopienas tiesai — veikt kontroli. Pienākuma norādīt pamatojumu ievērošana turklāt ir jānovērtē, ne tikai ņemot vērā akta formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu. Ja, kā pamata lietā, runa ir par vispārējas piemērošanas tiesību aktu, pamatojums var aprobežoties, pirmkārt, ar norādi uz kopējo situāciju, kas ir

novedusi pie tā pieņemšanas, un, otrkārt, ar norādi uz vispārīgiem mērķiem, ko tas paredz sasniegt (skat. Tiesas 2006. gada 10. janvāra spriedumu lietā C-344/04 *IATA* un *ELFAA*, Krājums, I-403. lpp., 66. un 67. punkts un tajos minētā judikatūra).

81 Šajā lietā tiesību aktu citāti Regulā Nr. 872/2004, kā arī it īpaši tās pirmajā līdz piektajā apsvērumā pietiekamā mērā atbilst šīm prasībām, īpaši tādēļ, ka tie atsaucas, pirmkārt, uz EKL 60. un 301. pantu un, otrkārt, Drošības padomes Rezolūciju 1521 (2003) un Rezolūciju 1532 (2004), kā arī Kopējo nostāju 2004/137 un Kopējo nostāju 2004/487.

82 Turklāt tiktāl, ciktāl apstrīdētās regulas pielikumā tostarp norādīts uz prasītāju kā personu, uz kuru būtu attiecināms individuālais līdzekļu iesaldēšanas pasākums, tā ir pietiekami pamatota ar atsauci otrajā apsvērumā uz Sankciju komitejas veikto atbilstošo norādi.

83 No iepriekš minētā izriet, ka pirmā pamata pirmā daļa jānoraida.

Par otro daļu

— Lietas dalībnieku argumenti

84 Ar pamata otro daļu, kas izklāstīta replikas laikā, prasītājs norāda uz subsidiaritātes principa pārkāpumu, kas, kā uzskata prasītājs, ir šīs lietas centrālais jautājums.

- 85 Kopumā uzskatot šo iebildumu par nepieņemamu kā jaunu pamatu, kas pirmo reizi norādīts replikā, Komisija apgalvo, ka prasītājs katrā ziņā nav savus apgalvojumus pamatojis.
- 86 Kā uzskata Komisija, EKL 60. un 301. pants nepārprotami un beznosacījumu veidā ir nodevuši kompetenci Komisijai. Šai kompetencei ir izņēmuma raksturs, tāpēc subsidiaritātes princips šajā lietā nav piemērojams.
- 87 Visbeidzot, Komisija un Padome apgalvo, ka, pat ja pieņemtu, ka subsidiaritātes princips būtu piemērojams šajā lietā, otršķirīgā loma, ko EKL 60. pants piešķir dalībvalstīm, netieši liek atzīt, ka līdzekļu iesaldēšanas pasākuma mērķi daudz iedarbīgāk var tikt īstenoti Kopieniu līmenī. Tāds acimredzami ir šis gadījums.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

- 88 Vispirms ir jāatgādina, ka Kopieniu tiesai atbilstoši katras lietas apstākļiem ir tiesības novērtēt, vai pareiza tiesvedība pamato pamata noraidīšanu pēc būtības bez nepieciešamības iepriekš lemt par pieņemamību (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2006. gada 13. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-217/99, T-321/99 un T-222/01 *Sinaga*/Komisija, Krājumā nav publicēts — Krājums, II-67.* lpp., 68. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 89 Tomēr šajā lietā iebildums par apgalvoto subsidiaritātes principa pārkāpumu katrā ziņā ir jānoraida kā nepamatots būtībā tādu pašu motīvu dēļ kā spriedumā lietā *Ayadi* 106.–110., 112. un 113. punktā izklāstītie motīvi, atbildot uz būtībā identisku

Ajadi izvirzīto pamatu. Pirmās instances tiesa faktiski uzskata, ka šis princips nebūtu jāpiesauc EKL 60. un 301. panta piemērošanas jomā, pat ja tiktu pieņemts, ka tas neizriet no Kopienas izņēmuma kompetences. Katrā ziņā, pat pieņemot, ka subsidiaritātes princips ir piemērojams tādos apstākļos kā šajā gadījumā, ir acīmredzams, ka Drošības padomes rezolūciju vienota īstenošana dalībvalstīs, kas vienlīdz jāveic visām ANO dalībvalstīm, var tikt labāk veikta Kopienas līmenī nekā valsts līmenī.

- 90 No iepriekš izklāstītā izriet, ka arī pirmā pamata otrā daļa un līdz ar to pirmais pamats kopumā ir jānoraida kā nepieņemams.

Par otro pamatu — pamattiesību pārkāpumu

- 91 Šis izvirzītais pamats ir sadalāms trijās daļās, no kurām trešā tika izklāstīta replikas laikā.

Par pirmo un otro daļu

— Lietas dalībnieku argumenti

- 92 Ar pamata pirmo daļu prasītājs norāda uz īpašumtiesību pārkāpumu, kas, kā uzskata prasītājs, ir viena no pamattiesībām, ko Kopienai ir pienākums ievērot (Tiesas

1979. gada 13. decembra spriedums lietā 44/79 *Hauer, Recueil*, 3727. lpp.), it īpaši ņemot vērā Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (ECTK) Pirmo papildprotokolu.

- 93 Prasītājs atzīst, ka saskaņā ar judikatūru šīs tiesības var tikt ierobežotas, ja un ciktāl ierobežojumam ir Kopienų vispārējo interešu mērķis. Tomēr izrādās, ka apstrīdētajās regulās nav minēts šāda veida mērķis. Kā uzskata prasītājs, par tādu it īpaši nebūtu jāuzskata mērķis novērst konkurences traucējumus, kam nav nekādas saistības ar šo lietu (skat. iepriekš 61. punktu). Attiecībā uz mērķi sodīt “diktatora Teilora un viņa “rokaspuišu” izdarītās zādzības — tas ir dalībvalstu kā Drošības padomes rezolūciju adresātu, nevis Kopienų uzdevums.
- 94 Replikā prasītājs apgalvo, ka principi, ko Tiesa noteikusi 1996. gada 30. jūlija spriedumā lietā C-84/95 *Bosphorus (Recueil*, I-3953. lpp.) un uz ko atsaukusies Komisija, šajā lietā nav piemērojami. Pirmkārt, atšķirībā no pasākumiem, par ko bija lieta, kurā taisīts minētais spriedums, apstrīdētajās regulās paredzēto pasākumu samērīgums netika pārbaudīts pirms to pieņemšanas. Otrkārt, situācija Dienvidslāvijas Federatīvajā Republikā (Serbijā un Melnkalnē), kurā pilsoņu karš radīja naidu, viņaprāt, nav salīdzināma ar situāciju Libērijā, kur miera process [jau] tika ieviests. Treškārt, saskaņā ar Hāgas 1907. gada 18. oktobra Konvencijas par sauszemes kara vešanas likumiem un parašām pielikumā esošā reglamenta 46. un 53. pantu tādi transporta līdzekļi kā Īrijas iestāžu arestētais gaisakuģis lietā, kurā tika taisīts iepriekš minētais spriedums *Bosphorus*, kara laikā ir mazāk aizsargāti nekā citas īpašuma formas.
- 95 Prasītājs replikā arī apgalvo, ka nevienas no īpašumtiesību [aizsardzības] atkāpēm, ko pieļauj ECTK Pirmā papildprotokola 1. pants, šajā lietā nav piemērojamas. Katrā ziņā Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir lēmusi, ka valsts uzvedība, ar ko radīta faktiskā

situācija, ka īpašniekam tiek traucēts izmantot savu īpašumu pilnībā, neparedzot kompensāciju par radīto kaitējumu, ir pretrunā šim noteikumam (ECT 1993. gada 24. jūnija spriedums lietā *Papamichalopoulos* pret Grieķiju, A sērija, Nr. 260-B).

- 96 Ar pamata otro daļu prasītājs norāda uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, jo Kopiena apstrīdētās regulas, kuras būtībā ir virkne individuālu administratīvu lēmumu, ir pieņēmusi bez iesaldēto līdzekļu izmeklēšanas un, izpalielot procedūrai, kuras pamatā ir sacikstes princips. Šajā sakarā prasītājs apgalvo, ka tiesības uz aizstāvību ir jāievēro katrā administratīvā procesā (Pirmās instances tiesas 1992. gada 10. marta spriedums lietā T-11/89 *Shell/Komisija*, *Recueil*, II-757. lpp.).
- 97 Komisija un Padome apstrīd visu argumentu, ko prasītājs iesniedzis rakstveida procedūras laikā, pamatotību. Identiskus vai līdzīgus argumentus Pirmās instances tiesa turklāt jau ir noraidījusi spriedumos lietā *Yusuf*, lietā *Kadi* un lietā *Ayadi*.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

- 98 Šajā lietā Regula Nr. 872/2004, kas pieņemta saskaņā ar Kopējo nostāju 2004/487, ir uzskatāma par to saistību izpildi Kopienas līmenī, kas uzlikta dalībvalstīm kā ANO dalībniecēm attiecībā uz to, lai, vajadzības gadījumā pieņemot Kopienas tiesību aktu, īstenotu sankcijas pret Čārlzu Teiloru un viņa partneriem, kas tikušas pieņemtas un vēlāk apstiprinātas vairākās Drošības padomes rezolūcijās, kas pieņemtas atbilstoši Apvienoto Nāciju Statūtu VII nodaļai. Regulas Nr. 872/2004 apsvērumi skaidri atsaucas uz Rezolūcijām 1521 (2003) un 1532 (2004).

- 99 Tas pats attiecas gan uz Regulu Nr. 1149/2004, kas pieņemta tūlīt pēc prasītāja iekļaušanas to personu, grupu un vienību sarakstā, kam jāpiemēro attiecīgās sankcijas, par ko Sankciju komiteja lēmusi 2004. gada 14. jūnijā (skat. iepriekš 34. un 35. punktu), gan uz apstrīdēto regulu, kas ir pieņemta pēc šī saraksta grozīšanas, par ko Sankciju komiteja lēmusi 2005. gada 2. maijā (skat. iepriekš 37. un 38. punktu).
- 100 Turklāt attiecīgās Drošības padomes rezolūcijas, kā arī apstrīdētās regulas šajā lietā attiecībā uz skartajām personām paredz ekonomisko sankciju pasākumus (līdzekļu un citu saimniecisko resursu iesaldēšana), kas veida un piemērojamības ziņā būtībā ir identiski pasākumiem, par kuriem tika taisīti spriedumi lietās *Yusuf*, *Kadi* un *Ayadi*. Visas šīs sankcijas, kuras Drošības padome vai kompetentā sankciju komiteja periodiski pārskata (skat. it īpaši, pirmkārt, iepriekš 20., 21., 32., 36. un 39. punktu un, otrkārt, spriedumu lietā *Yusuf*, 16., 26. un 37. punkts), ir saistītas ar līdzīgām atkāpēm (skat. it īpaši, pirmkārt, iepriekš 19. un 30. punktu un, otrkārt, spriedumu lietā *Yusuf*, 36. un 40. punkts), kā arī analogi mehānismi ļauj skartajām personām lūgt kompetentajai sankciju komitejai pārskatīt to lietu (skat. it īpaši, pirmkārt, iepriekš 31.–33. punktu un, otrkārt, spriedumu lietā *Yusuf*, 309. un 311. punkts).
- 101 Šajos apstākļos un atbilstoši 66. punktā minētajai judikatūrai prasītāja argumenti par apgalvoto pamattiesību, īpašumtiesību un tiesību uz aizstāvību pārkāpumiem saskaņā ar spriedumu lietā *Yusuf* (226.–283. punkts, 285.–303. punkts un 304.–331. punkts), lietā *Kadi* (176.–231. punkts, 234.–252. punkts un 253.–276. punkts) un lietā *Ayadi* (115.–157. punkts), kuros pēc būtības identiski argumenti tika noraidīti, motivējot būtībā ar Apvienoto Nāciju noteiktās starptautisko tiesību sistēmas pārākumu pār Kopienų tiesisko sistēmu, ar atbilstošo izņēmumu Pirmās instances tiesas pienākumam veikt likumības pārbaudi Kopienų aktiem, ar ko tiek ieviesti Drošības padomes vai tās sankciju komitejas lēmumi, un ar to, ka *jus cogens* [normas] ar tāda veida līdzekļu iesaldēšanas pasākumiem, kādi ir šīs lietas pamatā, nav tikušas pārkāptas, var vienīgi tikt noraidīti.

102 No tā izriet, ka otrā pamata pirmā un otrā daļa ir jānoraida.

Par trešo daļu

— Lietas dalībnieku argumenti

103 Ar pamata trešo daļu, kas izklāstīta replikā, prasītājs apgalvo, ka ir pārkāpts teritorialitātes princips. Šajā sakarā tas atsaucas uz pastāvīgo judikatūru, saskaņā ar kuru Kopienas piespiedu pilnvaras attiecībā uz uzvedību ārpus tās teritorijas ir pakārtotas nosacījumam, ka šādai uzvedībai ir sekas tās teritorijā (Tiesas 1988. gada 27. septembra spriedums apvienotajās lietās 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 un no 125/85 līdz 129/85 *Ahlström Osakeyhtiö u.c./Komisija, Recueil*, 5193. lpp., un 1992. gada 24. novembra spriedums lietā C-286/90 *Poulsen un Diva Navigation, Recueil*, I-6019. lpp.; Pirmās instances tiesas 1999. gada 25. marta spriedums lietā T-102/96 *Gencor/Komisija, Recueil*, II-753. lpp.).

104 Turklāt ar apstrīdētajām regulām, kā arī izriet no Regulas Nr. 872/2004 trešā un ceturrtā apsvēruma, noteikti ir mēģināts radīt sekas Libērijas teritorijā un nevis Kopienas teritorijā. Kā uzskata prasītājs, šis elements apstrīdētās regulas atšķir no Regulas Nr. 1294/1999 (skat. iepriekš 60. punktu), kuras mērķis bija "būtiski palielināt spiedienu" uz Serbiju un kam arī bija "vispārējs no teritoriālās kārtības nošķirts mērķis".

105 Komisija prasītāja pamatu par apgalvoto apstrīdēto regulu ārpusteritoriālo iedarbību kā jaunu pamatu uzskata par nepieņemamu. Katrā ziņā šīm regulām nav ārpusteritoriālas iedarbības, jo tās attiecas tikai uz tiem līdzekļiem un saimnieciskajiem resursiem, kas atrodas Kopienas teritorijā.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

106 Neesot nepieciešamībai lemt par pieņemamību (šajā sakarā skat. iepriekš 88. punktu), iebildums par apgalvoto teritorialitātes principa pārkāpumu ir jānoraida kā nepamatots, jo apstrīdētās regulas attiecas tikai uz līdzekļiem un saimnieciskajiem resursiem, kas atrodas Kopienas teritorijā, un līdz ar to tām nav ārpusteritoriālas iedarbības.

107 Runājot par apstākli, saskaņā ar kuru rīcība, kas ir apstrīdēto regulu pamatā, rada sekas tikai Kopienas iekšienē, tam nav nozīmes, jo pasākumu, kas veikti atbilstoši EKL 60. un 301. pantam, mērķis ir Kopienā tieši ieviest kopēju nostāju vai kopīgu rīcību, kas pieņemta saskaņā ar ES līguma noteikumiem par KĀDP un paredz rīcību attiecībā pret trešām valstīm. Jāpiebilst, ka saskaņā ar LES 11. panta 1. punktu viens no KĀDP mērķiem ir saglabāt mieru un stiprināt starptautisko drošību saskaņā ar Apvienoto Nāciju Statūtu principiem. Šādu mērķi nevar pilnībā sasniegt, ja Kopiena ierobežotu savu rīcību ar gadījumiem, kuros situācija, kas ir tās iejaukšanās pamatā, rada sekas tikai tās teritorijā.

108 Tas pats attiecas uz apstākli, ka apstrīdētās regulas skaidri paredz radīt sekas Libērijas teritorijā, jo EKL 60. un 301. pants precīzi pilnvaro Kopienai ieviest

pasākumus, kas ietver ekonomiskas sankcijas, kas paredzētas seku radišanai trešās valstīs.

- 109 No iepriekš izklāstītā izriet, ka otrā pamata trešā daļa un līdz ar to otrais pamats ir jānoraida kopumā.
- 110 Tā kā neviens no prasītāja prasības pamatojumam norādītajiem pamatiem nav pamatots, tā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 111 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tam jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.
- 112 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (otrā palāta)

nospriež:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) **prasītājs papildus saviem tiesāšanās izdevumiem atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus;**
- 3) **Padome un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

Pirrung

Forwood

Papasavvas

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2007. gada 31. janvārī.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

E. Coulon

J. Pirrung